שם בענייני פירסום, יחסי־ציבור וקישרי־חוץ. אז הוא עבד בצמידות למנכ"ל לשעבר של התעשייה־האווירית, אל שווימר, ידידו של פרס ומי שהתפרסם לאחרונה כאחד ממגייסי־הכספים הגדולים ביותר למערכת־הבחירות שלו. לפני שנתיים עבר לעסקים פרטיים, אך הקפיד לשמור על קשרים עם פרס, שאצלו הוא בן־בית.

בשיחה עם העולם הזה הסביר גלי את מעשיו בוויק־אנד בפאריס: „הייתי בשג־רירות. פגשתי כמה עיתונאים, שלא יגידו שהייתי בפאריס ולא פגשתי אותם. הלכתי אפילו לטלוויזיה הצרפתית.

„מי שאומר שאני מסרתי את הסיפור לדרוז', שאני בכלל לא יודע איך הוא נראה, לא מכיר אותי. אני שמעתי את הסיפור הזה כבר מזמן. אילו הייתי חושב שהוא נכון, ובעיקר שיש הוכחות לזה שהוא נכון, הייתי קם בציבור ומאשים את יצחק רבין. אני כזה שלא מתבייש לקום ולהגיד את מה שיש לי.

„מי שמאשים אותי בהדלפה הזו גם טוען נגד שימעון פרס, ובזה אני לא מעוניין. מי שמאשים אותי בדבר הזה שופט אותי באמות־המידה המוסריות שלו, ומפליל בכך את עצמו."

אין ספק שפרשה זו עוד תעסיק את הציבור זמן רב. הפרשה, שהחלה במיכתב אנונימי שהגיע למערכות־העיתונים, התפתחה לממדי־ענק המזכירים, בפעם המיודע־כמה במאבק בין רבין לפרס, את פרשת ווטרגייט האמריקאית.

על תחיתה של הפרשה מספר יגאל לביב:

לפני כמה שבועות נשלחו מיכתבים אנונימיים לכמה עיתונאים. למקבליהם, וביניהם גם אני, היה מכנה משותף: הם כתבו בעבר על הפשע המאורגן. הם נבחרו, כנראה, דווקא ביגלל העיסוק המייוחד הזה בעיתוניהם. שכן המיכתבים טענו כי בצלאל מיזרחי מימן עבור יצחק רבין את תשלום הקנס בן 250 אלף הלירות שהוטל על אשתו כעונש על החזקת חשבון מטבע־זר, בניגוד לחוק.

המיכתבים לא היו הנסיון הראשון של מטה־מפיצי־הכזבים שליד שימעון פרס לגרום לפירסום הקשר, כביכול, בין בצלאל מיזרחי ליצחק רבין. לפניהם הדליפו שני עורכי־דין, הידועים בקשריהם הטובים עם שילטונות מס־ההכנסה, מידע לעיתונאים, שלפיו גילו אנשי מס־ההכנסה, בפשיטה שעשו בעסקי בצלאל מיזרחי, כי הוא מימן את תשלום הקנס של אשת רבין. עורכי־הדין פעילים לאחרונה למען שימעון פרס.

שונא של פרס

מציתו של המיכתב מסרה כי הוא נכתב בידי עובד בכיר של מס־ההכנסה, שהשתתף בפשיטת חוקרי המס על עיסקי בצלאל מיזרחי. בפשיטה התגלה כי בספרי החשבונות של מיזרחי רשומה הוצאה של 250 אלף לירות, כהלוואה ליצחק.

כאשר נשאל מיזרחי על־ידי אנשי המס לפשר הלוואה זו, אמר כי הילווה את הכסף לרבין, לתשלום הקנס. המיכתב הוסיף כי הוא נכתב. למרות היות כותבו אוהד של רבין ושונא של פרס, אולם הגילוי המזעזע של הקשר בין רבין למיזרחי מחייב את כותבו שלא לשתוק.

הלכתי לבית־המישפט לבחון את התיק בו נגזר הקנס על לאה רבין. בתיק היה פסק־הדין וקבלה, המעידה כי המחאה על סך 250 אלף לירות שולמה לקופת בית־המישפט. על הקבלה צויין כי היתה זאת המחאה בנקאית, שנמשכה על־ידי בנק הפועלים. צויין גם מיספרה.

תחילה חשבתי כי יהיה קל לברר מי קנה אותה, מאחר והיו בידי מיספר ההמחאה ושם הבנק. אולם התברר במהרה כי כל סניף־בנק מוציא המחאות בנקאיות לפי סדרות־מיספרים שהוא נותן, ואין כל אפשרות לברר לפי המיספר את הסניף שבו נפדתה. ללא איתור כזה לא ניתן לברר מי משך אותה. הדבר היה חשוב, שכן המידע שהפיצו עורכי־הדין היה שאת ההמחאה רכש רחבעם זאבי. שיחות נוספות עם מפיצי־המידע הביאו לתוספת כי זאבי רכש את ההמחאה בסניף המרכזי של בנק הפועלים, וכי שילם תמורתה בהמחאה שקיבל מבצלאל מיזרחי.

עתה ניתן היה לברר מידע מוחשי. מקורות מהימנים בבנק הפועלים בדקו ומצאו כי שום המחאה כזו לא נרכשה בסניף המרכזי של הבנק, ובכלל אין בסניף זה סדרות־מיספרים כמו זו של ההמחאה. אחר־כך התברר שההמחאה הוצאה בסניף הבנק בהדר־יוסף.

במקביל התחלתי לבדוק את העניין אצל שותפיו ואנשי החשבונות של בצלאל מיזרחי, שאחדים מהם היו עמי בקשרים טובים מאוד. איש מהם לא שמע ולא ידע דבר על תשלום ששילם מיזרחי עבור רבין.

למען האמת, מצבו הכספי של מיזרחי בשנת 1977 ועד לאחרונה היה בכל רע, והוא לווה מיליוני לירות משותפיו־לשעבר, אהרון גניש, כדי לממן את הוצאותיו ואת הוצאות המישפט שהגיש נגד הארץ. ה־ספרים שבהם מצאו, כביכול, אנשי מס־ההכנסה את הרישום של ההלוואה היו הספרים של החברה המשותפת לו ולגניש, ושמה שב"ג. כל אנשי מיזרחי, וביניהם גניש, לא שמעו מעולם על הלוואה כזו. נותר עתה לבדוק אצל אנשי מס־ההכנסה.

בירור הדרך שבה שולם הקנס מוכיח כי המידע שפירסם דרוז' היה כוזב. סביר להניח כי מוסר המידע לשבועון הצרפתי התכוון לפגוע ברבין ערב הבחירות למיפלגת־העבודה ולהאדיר את כוחו של פרס. נראה כי השיג את ההיפך.

יוסי יגאי

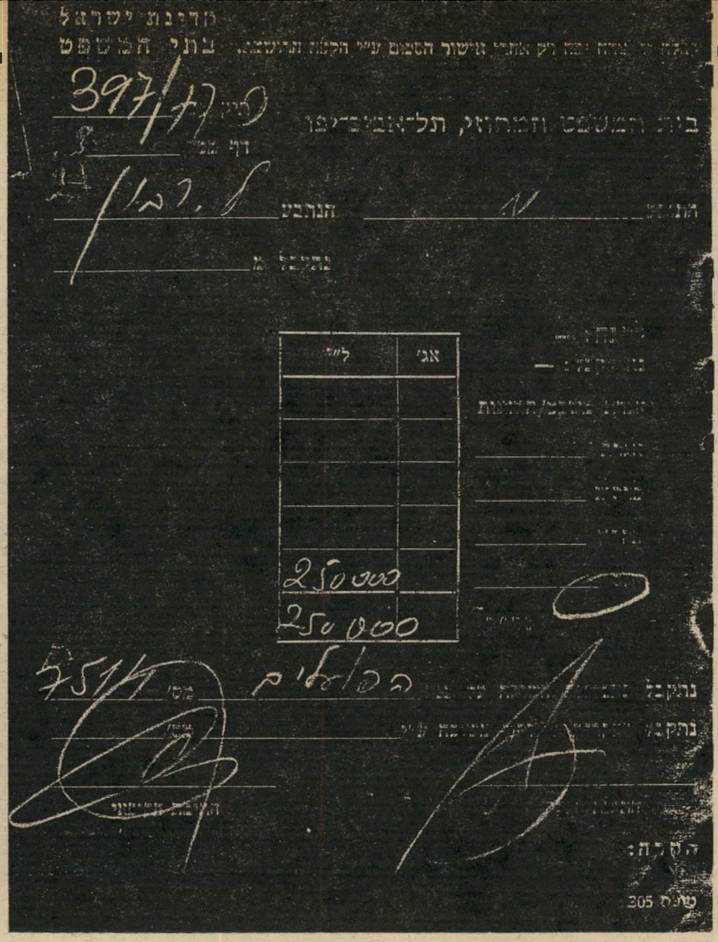

הקבלה על הקנס

הקבלה מבית־המישפט בתל־אביב לפיה שילמה לאה רבין את הקנס בסך 250 אלף לירות. כיום ברור לגמרי שלא בצלאל מיזרחי הוא שנתן ללאה רבין את הכסף.

האשה

לאה רבין, אשר פרשת חשבון הדולרים שבהחזקתו הורשעה, ממשיכה לרדוף אותה ואת בעלה, במסיבת העיתונאים שערך השבוע יצחק רבין, המתמודד על ראשות המיפלגה.

הדוברת

של יצחק רבין, ניבה לניר־פילבס־קן, ליד רבין, במסיבת העיתונאים. ניבה ובעלה, גילו את פרשת המיכתבים המפוברקים.

הבדיקה שלי הגיעה עד לספרים ולדו"חות שנכתבו בפרשה זו. אילו הופיע בספרים רישום כמו זה המסופר במיכתב, היו הפושטים עצמם צריכים לדעת זאת. איש מהם לא זוכר כי ראה הערה כזאת, ואיש לא תיחקר את מיזרחי או אנשיו למשמעות ההערה שנמצאה כביכול.

תוך כדי הבדיקות נתקלתי בעוד כמה עיתונאים, שאף הם ניסו לבדוק את המידע. כולם נעצרו עוד בשלב הראשון, בבדיקות בבנק הפועלים.

הלוואה מבן־הדוד

אחרי שנוכחתי כי המידע מופרך לחלוטין, החלטתי, לסיים את החקירה, לברר כיצד, בכל זאת, שילם רבין את הקנס. פניתי אליו באמצעות איש ביניים המקורב אליו ביותר, וקיבלתי את ההסבר הבא: לרבין היה די כסף בקרנות החיסכון שלו כדי לשלם את הקנס. אום היתה בעייה: לא ניתן היה לשחרר את הכסף במועד הנדרש על־ידי בית־המישפט. בן־דוד של לאה רבין אורי קלנר, איש־עסקים אמיד, שקיבל סכומי־כסף גדולים כאשר פרש מניהול מיפעל טמבור, הילווה את הסכום הדרוש לתשלום הקנס, עד שהשתחרר הכסף מקרנות־החיסכון.

עד כאן סיפורו של לביב.

אחרי שהפרשה פורסמה, השלים רבין את הגירסה שנמסרה בשם מקורביו. בפגישה עם ועדת־העורכים ציין שקרנות־הגמל שלו לא הספיקו לתשלום, ושלא היה די גם בהלוואה של קלנר. הוא הוסיף אליה הלוואה במטבע זר שקיבל, באישור מישרד־האוצר, מידי נורמן ברנשטיין, ידידו מהתקופה שבה כיהן כשגריר בוושינגטון.

ברנשטיין השלים את הסכום של 70 אלף הלירות שנתן קלנר, והוסיף 10 אלפים דולר. לדברי רבין כבר החזיר את ההלוואה לבן־הדוד של לאה רבין, ואילו את ההלוואה לידיד האמריקאי הוא יחזיר כשיקבל את התמלוגים מסיפרו.